

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2126/2025
26.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Живковић, адвокат из ..., против туженог Републичког хидрометеоролошког завода Републике Србије, кога заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4389/24 од 13.03.2025. године, у седници одржаној 26.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4389/24 од 13.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4389/24 од 13.03.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 9866/22 од 03.04.2024. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да у име и за рачун тужиоца уплати надлежном органу припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање обрачунате на најнижу месечну основицу за уплату доприноса у износу од 20.071,50 динара, за период и на износе ближе наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да након извршених уплата из става првог изреке надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање у име и за рачун тужиоца попуни и поднесе пријаву података за утврђивање стажа осигурања, зараде, накнаде зараде, основице осигурања и висине уплаћених доприноса „Образаца М-4“ и пријаву промене података за утврђивање стажа осигурања, зараде, накнаде зараде, основице осигурања и висине уплаћених доприноса „Образац М-8“ за период радног ангажовања из става првог изреке пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 133.550,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4389/24 од 13.03.2025. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда, у делу става један изреке, којим је обавезан тужени да у име и за рачун тужиоца уплати надлежном органу припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, обрачунате на најнижу месечну основицу за уплату доприноса у износу од 20.071,50 динара, за период од 15.04.2006. године до 15.10.2013. године, у ставу два и ставу три изреке и жалба туженог је у том делу одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става један изреке, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да у име и за рачун тужиоца на досуђене износе за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање уплати камату на појединачне новчане износе од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова.

Предмет тражене правне заштите је уплата припадајућих доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за тужиоца надлежном фонду ПИО и попуњавање и предаја одговарајућих пријава, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену одговарајућих одредаба материјалног права из чланова 2,4,6,7,13,36,37,39,40. и 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“ број 84/04, са новелама) и чланова 125. и 126. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“ број 34/03, са новелама) код утврђене чињенице да тужени у утуженом периоду није на правилан и законит начин обрачунао и уплатио за тужиоца надлежном фонду ПИО доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на износе накнаде за обављени посао уговорене закљученим уговорима о привременим и повременим пословима. Одлука не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стање као у овом предмету, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, битна повреда одредаба парничног поступка, на коју ревизија указује, није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку. Тужени у ревизији указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање што није разлог за изјављивање посебне ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20), Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса (на износе уговорене накнаде за обављени посао из уговора о привременим и повременим пословима) поднета је 02.08.2022. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 168.942,94 динара, а што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић